

en ganske anden end Udvalgets. I Grundlovens § 37 staaer der nemlig ganske bestemt: „en Skatteindtægt af mindst 1,000 Rb.“ Begrebet om „Skatteindtægt“ findes nu allerede tidligere fastslaaet i Lovgivningen, idet det er blevet defineret saavel i Loven af 19de Februar 1861 som i den senere almindelige Lov, saavidt jeg erindrer af 21de Marts 1864, om Krigsskat; det er i disse Love sagt, at Skatteindtægt er den Indtægt, hvoraf der svares Indkomstskat. Det forekommer mig, at man, naar der eksisterer en saadan tidligere almindelig Definition, og dette Ord saa derefter er brugt i Grundloven, ikke ved dets Fortolkning kan fravige hiin Definition, og jeg mener derfor, at det ikke er gjørligt her i Valgloven at kunne give en ny Definition af dette Begreb. — Hvad et andet Endringsforslag angaaer, som er stillet af et Mindretal i Udvalget, og som gaaer ud paa, at der i Slutningen af 1ste Stykke af § 17 skal tilføies: „de Skatter, som Fæstere udreder af sit Fæstested, blive regnede ham tilgode“, da kan jeg ligesaavidt som Udvalget anbefale dette Forslag. Den Regel, som i saa Henseende er givet i 1ste Stykke af § 17 af Lovudkastet, og som fastsætter, at „ved Beregningen af Afgiftsbeløbet bliver Afgiften af faste Eiendomme at betragte som udrebede af Eierne, medmindre de ved selve Lovgivningen ere paalagte Brugeren“, er tagen ud af Valgloven af 16de Juni 1849 § 56, og den har altsaa ikke alene staaet længe, men den fastslaaer aldeles bestemt, at Normen i denne Henseende skal være, hvad Lovgivningen har bestemt imellem Brugere og Eierne, og det uden Hensyn til, hvad Contractforhold mellem de Vedkommende maatte bestemme. Det forekommer mig nu endog, at Bestemmelsen i § 17 vilde ved det Endringsforslag, som den ærede Landskingsmand har stillet, blive utydeligere istedetfor tydeligere, idet det i Endringsforslaget ganske i Almindelighed hedder: „de Skatter, som Fæstere udreder af sit Fæstested“. Det vil være den ærede Landskingsmand bekendt, at der er endel Skatter, der udredes af Brugere, men ogsaa endel Skatter, med hvilke dette ikke er Tilfældet, men hvorledes der skal sondres imellem disse, forekommer det mig, fremtræder ganske anderledes

klart og bestemt efter Bestemmelsen i Lovudkastets § 17 end efter Endringsforslaget.

Udførereren: De Forslag, som Udvalget har stillet under Nr. 7 og 8 til § 10, ere kun Redaktionsforandringer. Den første af dem er aldeles nødvendig, da Lovudkastets § 10 er freven under den Forudsætning, at man forsaavidt holdt sig til de gamle Love, og der altsaa nu, da disse gamle Love ere blevne optagne i selve Lovudkastet gennem det igaar vedtagne første Endringsforslag, maa tages Hensyn dertil. Forslaget om Indskyldelsen af Ordet „fast“ foran Bopæl i § 10 stemmer med, hvad Thinget allerede et Par Gange har vedtaget. Hvad Udvalgets Forslag under Nr. 9 til § 14 angaaer, da kan jeg naturligvis ikke være enig i de Bemærkninger, der ere fremsatte af den høitærede Conseilspræsident, skjøndt jeg ikke skal have Noget imod det Resultat, han ønskede at komme til. Sagen er jo den, at der i Grundloven som Betingelse for Valgrettens Udøvelse i Kjøbstæderne er opstillet en vis Skatteindtægt ved Siden af en anden Valgrets betingelse. Det Spørgsmaal, hvorledes man skal lette Gjennemførelsen af den Regel, at den ene Halvdeel af Valgmændene vælges af dem, der have en Skatteindtægt af 1,000 Rb. eller svare en Skat af mindst 75 Rb., interesserer aabenbart kun Kjøbstæderne indbyrdes. Hvad man skal forstaae ved denne „Skatteindtægt“, er Noget, der er overladt til en fri Fastsættelse af Lovgivningsmagten. Det er aldeles utvivlsomt, at Bestemmelsen om en vis Skatteindtægt finder sin aabenbare Anvendelse i Kjøbenhavn; dette er klart efter den Maade, hvorpaa Communalstattevesenet her er ordnet. Jeg personlig maa derhos være af den Mening, at Skatteforholdene i ikke saa andre Kjøbstæder efter de Oplysninger, der forelaa i Udvalget, ere ordnede saaledes, at der Intet er til Hinder for at bringe Grundlovens Bestemmelse uden Videre til Anvendelse. Jeg holder mig forvisset om, at det ogsaa er steet paa ikke saa Steder ved de sidste Valg, og at det vil vedblive at stee, selv efter den Affattelse af § 14, som den høitærede Conseilspræsident fastholder. Saasuart der nemlig er en offentlig